

Warszawa, dnia 21 stycznia 2021 r.

Izba Gospodarki Elektronicznej
ul. Pańska 96 lok. 4
00-837 Warszawa

Ministerstwo Sprawiedliwości
Al. Ujazdowskie 11
00-950 Warszawa

Stanowisko
Izby Gospodarki Elektronicznej
do projektu
ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy –
Kodeks cywilny

Szanowni Państwo,

w związku z pismem otrzymanym w dniu 28 grudnia 2021 r. z zaproszeniem do udziału w konsultacjach społecznych projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy – Kodeks cywilny (numer w wykazie prac legislacyjnych UC53), zwanego dalej „**Projektem**”, którego celem jest implementacja do prawa polskiego:

- a. dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 60), zwanej dalej „**dyrektywą cyfrową**”, oraz
- b. dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającej rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylającej dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 63, zwanej dalej „**dyrektywą towarową**”,

Izba Gospodarki Elektronicznej, zwana dalej „**e-Izba**”, prezentuje swoje stanowisko w tym zakresie.

1. Art. 1 pkt 3 lit. a Projektu

Projektowany przepis wprowadza definicję *umowy o dostarczenie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej* stanowiąc, że będzie nią umowa, na której podstawie *konsument zobowiązuje się*

zapłacić cenę lub dostarczyć dane osobowe, chyba że dane osobowe dostarczone przez konsumenta są przetwarzane wyłącznie w celu

Na tle tej definicji e-Izba zwraca uwagę na dwa aspekty:

- a. Motyw 25 dyrektywy cyfrowej zawiera podkreślenie, że dyrektywa nie powinna być stosowana także wówczas, gdy:
 - i. przedsiębiorca zbiera wyłącznie metadane,
 - ii. konsument musi obejrzeć reklamy wyłącznie w celu uzyskania dostępu do treści cyfrowych lub usługi cyfrowej.

Wielu usługodawców zbiera metadane dotyczące urządzeń należących do konsumenta lub historii przeglądania. Podobnie, jak w istotnej liczbie przypadków konsument w celu uzyskania dostępu do określonych treści musi obejrzeć reklamy, zwłaszcza gdy wybiera opcję darmowego dostępu do takich treści. Przypadki te mogą wiązać się z przetwarzaniem różnego rodzaju informacji, jak chociażby pozwalającymi na ustalenie, że dany użytkownik obejrzał już reklamę, które to informacje mogą być kwalifikowane jako dane osobowe. Na tle projektowanego przepisu będzie wątpliwe czy sytuacje te mieszczą się w przewidzianych włączeniach. Z tego względu dla usunięcia tych niejasności, które mogą być istotne w praktyce, rekomendujemy jednoznaczne przesądzenie w przepisie, że we wskazanych powyżej, a opisanych w motywie 25 dyrektywy cyfrowej, przypadkach nie mamy do czynienia z umową o dostarczenie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.

- b. Motyw 33 dyrektywy cyfrowej, który odnosi się do przypadków, w których treści cyfrowe lub usługi cyfrowe łączone są z dostarczaniem towarów lub innych usług konsumentowi. W takich sytuacjach dyrektywa cyfrowa stosuje się jedynie do tych elementów tego typu umów, które dotyczą dostarczania treści cyfrowych lub usług cyfrowych. Biorąc to pod uwagę e-Izba postuluje wprowadzenie analogicznej regulacji w Projekcie. Dobrym miejscem na to jest definicja umowy o dostarczenie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, która może zostać uzupełniona o powyższe wyjaśnienie.

2. Art. 1 pkt 5 Projektu

- a. **Art. 43a u.p.k.** – w projektowanym przepisie pojawia się wyłączenie stosowania działu III tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego. W uzasadnieniu Projektu natomiast jest mowa, że rozdział 5a u.p.k. ma odrębnie od Kodeksu cywilnego regulować materię rękojmi i gwarancji względem konsumentów. Dla realizacji tego celu, który wynika również z projektowanego brzmienia art. 1 pkt 5 u.p.k., art. 43a u.p.k. powinien wyłączać stosowanie działu II i działu III tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego.
- b. **Art. 43c u.p.k.** – zdanie trzecie projektowanego przepisu wprowadza domniemanie, że *brak zgodności towaru z umową, który ujawnił się przed upływem roku od dostarczenia towaru, istniał w chwili jego dostarczenia*. e-Izba zwraca uwagę, że jest to niepełna, a przez to niewłaściwa implementacja art. 11 ust. 1 dyrektywy towarowej. Prawodawca unijny podkreślił bowiem, że domniemanie nie stosuje się, jeżeli nie można go pogodzić ze specyfiką towarów lub charakterem braku zgodności z umową. Z uwagi na wynikający z art. 4 dyrektywy towarowej poziom jej harmonizacji, krajowy

ustawodawca nie może wprowadzać rozwiązań, które spowodują inny poziom ochrony konsumentów niż przewidziany dyrektywą towarową. Brak implementowania do prawa polskiego powyższego fragmentu dyrektywy spowoduje taką różnicę. Podkreślenia wymaga, że rozwiązanie przyjęte w art. 11 ust. 1 dyrektywy towarowej w sposób właściwy wyważa interesy przedsiębiorców i konsumentów. W praktyce zdarzają się przypadki, w których specyfika towaru przeciwstawia się stosowaniu omawianego tu domniemania, jednak przy braku wprowadzenia w przepisie wyjątku, będzie musiało być ono respektowane. Co stawiać będzie przedsiębiorców w trudnej procesowo sytuacji.

- c. **Art. 43e ust. 6 u.p.k.** – e-Izba postuluje wprowadzenie zasady, znanej już z art. 33 u.p.k., że koszty zwrotu towaru do sprzedawcy przez konsumenta następują na koszt przedsiębiorcy, ale do kwoty najtańszego, zwykłego sposobu dostarczenia adekwatnego dla towaru danego rodzaju. Taka modyfikacja art. 16 ust. 3 lit. a dyrektywy towarowej jest dopuszczalna zgodnie z przewidzianą w tym przepisie klauzulą kompetencyjną dla państw członkowskich. Jednocześnie takie rozwiązanie właściwie wyważa interesy przedsiębiorców i konsumentów, gdyż przeciwdziała ponoszeniu przez przedsiębiorcę nieuzasadnionych kosztów, gdy konsument wybierze najdroższą z dostępnych form zwrotu towaru.
- d. **e-Izba postuluje skorzystanie z klauzuli kompetencyjnej zawartej w art. 13 ust. 7 dyrektywy towarowej** i wprowadzenie regulacji ograniczającej zakres praw konsumenta wynikających z rękojmi w przypadku, gdy konsument przyczynił się do braku zgodności z umową. Uważamy, że adekwatną regulacją byłoby wprowadzenie zasady, że *koszty naprawy lub wymiany towaru obciążają konsumenta w zakresie, w jakim przyczynił się on do powstania lub zwiększenia braku zgodności towaru z umową. Przy czym, przed dokonaniem naprawy lub wymiany przedsiębiorca musi poinformować konsumenta o tych kosztach. W sytuacji przyczynienia się do powstania lub zwiększenia braku zgodności towaru z umową konsument nie może złożyć oświadczenia o odstąpieniu od umowy, natomiast oświadczenie o obniżeniu ceny odnosi skutek jedynie w odpowiedniej proporcji do stopnia przyczynienia się przez konsumenta do powstania lub zwiększenia braku zgodności towaru z umową.*

3. Art. 2 pkt 1 - 3 Projektu

e-Izba postuluje pozostawienie dotychczasowego brzmienia przepisów Kodeksu cywilnego wskazanych w art. 2 pkt 1 – 3 Projektu. Ich modyfikacja nie przyczynia się do realizacji jego celu, natomiast spowoduje konieczność zmiany licznych dokumentów funkcjonujących z obrocie prawnym. Będzie to związane z koniecznością poniesienia przez przedsiębiorców dodatkowych kosztów.

4. Art. 2 pkt 4 w zw. z art. 4 Projektu

e-Izba zdecydowanie popiera uchylene art. 556⁴ Kodeksu cywilnego. Jednocześnie postulujemy szybsze wejście w życie art. 2 pkt 4 Projektu, niż przewiduje to art. 4 Projektu. Zwracamy uwagę, że dostosowanie się przez sprzedawców do regulacji art.

IZBA GOSPODARKI ELEKTRONICZNEJ

556⁴ Kodeksu cywilnego i jej stosowanie wymaga ponoszenia istotnych kosztów. Dlatego szybsze jego uchylenie pozwoli na ich zaoszczędzenie.

Na tym stanowisko zakończono.

Izba Gospodarki Elektronicznej (e-Izba)

T + 48 506 577 824 E BIURO@EIZBA.PL I WWW.E-IZBA.PL
A PAŃSKA 96, LOK 4, 00-837 WARSZAWA NIP 701-039-19-22 KRS 0000474028